

Damaschin POP-BUIA (n. 1961, Maieru, jud Bistrița-Năsăud), scriitor. A urmat cursurile școlii generale în localitatea natală. Cursuri liceale la Sângeorz-Băi și Năsăud. Absolvent al Facultății de Litere, secția franceză-română, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, promoția 1990. Profesor în Mediaș, până în martie 1992, când se stabilește în Germania, la Ostfildern. Din 1994 lucrează la arhivele județului Esslingen (*Landratsamt*, Prefectură), în vecinătatea orașului Stuttgart. A colaborat cu poezie, critica literară, eseu și traduceri la „Convorbiri literare” (Iași), „Magister” (Sibiu), „Vatra” (Târgu Mureș), „Vatra veche” (Târgu Mureș), „Cuibul visurilor” (Maieru), „Neuma” (Cluj-Napoca), „Răsunetul cultural” (Bistrița), „Mesagerul literar și artistic” (Bistrița), „Mișcarea Literară” (Bistrița), „Alternanțe” (Garmisch-Partenkirchen, Germania). Este membru al Societății Scriitorilor din Bistrița-Năsăud. Coautor la mai multe lucrări cu caracter de specialitate în domeniul arhivistic, în care lucrează din 1994.

Apariții editoriale:

Poezii plâng, Editura *Clusium*, Cluj-Napoca, 1997

Mângâind ninsori la Maieru/Caressant des neiges à Maieru, Ediție bilingvă (română/franceză), Editura *Aletheia*, 1999 (versiunea în limba franceză semnată de Florin Avram)

cu cuvintele la plimbare, versuri, Editura *PIM*, Iași, 2021

Est versus Vest, Editura *Școala Ardeleană*, Cluj-Napoca, 2022

Cotraducător, alături de Cristina Delia Bălăban, al cărții Richard Müller-Schmitt, *Mozaic românesc* (germană-română), Editura *Excelsior*, Cluj-Napoca, 2006.

Damaschin POP-BUIA

Drumul lui Iacob

roman

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2023

Mențiunea autorului:

Orice asemănare cu persoane în viață sau decedate este
pur întâmplătoare.

Cuprins:

PARTEA ÎNTÂI

Apariția și plecarea în lume.....	7
1. Iacob, familia, Coțobreana.....	8
2. De la copilărie la adolescență	25
3. Pasiunea pentru tenisul de masă.....	35
4. Școala profesională	39
5. Geolgiu-Băi, Amieș, Rosda	43
6. În câmpul muncii și în armată	48
7. Tinerețe post cazonă.....	56
8. Nunta.....	59
9. Începutul la Geolgiu-Băi	72
10. Miracolul nașterii.....	76
11. Vremuri nevoiașe.....	81
12. Stuttgart.....	89
13. Șantier.....	110
14. SI Centrum Stuttgart	129
15. Muncă și caniculă	135
16. Întoarcerea.....	149
17. Din nou acasă.....	159

PARTEA A DOUA

Devenirea	167
1. Primii pași.....	168
2. Proba de curaj.....	177
3. Pornirea.....	180
4. Utilitara Mercedes	190
5. De la Stuttgart la Arad.....	220

6. Întoarcerea lui Tiberiu.....	We know books.....	235
7. Noul cotidian.....		242
8. Rutină, stres și satisfacție.....		248
9. Desirée este botezată.....		253
10. Casă nouă.....		265
11. Despre concediul celor din Stuttgart.....		270
12. Dorian se însoară.....		273
13. Sfârșeala.....		284

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Apariția și plecarea în lume

1. Iacob, familia, Coțobreana

Iacob era un tânăr serios, o spunea toată lumea. Om de cuvânt, te puteai baza pe el, în cazul în care promitea cuiva ceva, lucru nu tocmai des întâlnit la noi, la români. Bine făcut, acesta se făcea remarcat tocmai prin statură, ceea ce îi permitea și o anumită perspectivă de sus și nu de „broască”, cum citise el într-un roman cu tentă istorică. Se făcea acolo referință la raportul domn-vasal, acesta din urmă uitându-se umil înspre în sus, spre stăpân. Da, da, deși nu a mai apucat să-și facă bacalaureatul – luat de ale vieții valuri –, acestuia i-a rămas această aplecare spre istorie, iar dacă ar fi să dea anii înapoi, ar alege acest domeniu, al trecutului, cu tot ceea ce oferă el. Înalt precum un brad, cum se spunea prin partea locului, putea muta munții din loc. Împlinise, în decembrie din urmă, 27 de ani și nu ziceai că are nici mai mulți, dar nici mai puțini. Picioare lungi, trup bine legat, capul parcă prea mic în raport cu statura aproape falnică. Să tot aibă 1 m 85, dacă nu cumva chiar mai mult. Fruntea, oarecum îngustă, nasul ușor acvilin, bărbia o idee retrasă înspre piept. Asta probabil datorită spinării, în partea de sus ridicată, ușor încovoiată. Era, precum aproape toți din Coțobreana – o localitate situată în imediata vecinătate a Munților Rodnei – coborâtor din țărani, chiar dacă părinții se trăgeau din familii înstărite, pe vremea aceea acestea fiind mai departe categorisite după numărul loturilor de pământ pe care îl posedau și al animalelor din ogradă. Viața din satele de munte, fie ele mai întinse ori, dimpotrivă, cu caracter mai degrabă de cătun, este una dură, ori cel puțin cunoaște asperități cu care unul de la oraș ar avea mari probleme, dacă ar fi să ajungă, de pe azi pe

mâine, într-o astfel de situație. De fiecare dată când veneau rudele de la Cluj ori, chiar cele din capitală, căci și acolo aveau neamuri, pe Iacob și fratele lui îi încerca un sentiment de invidie, pe care nu întotdeauna reușeau să și-l ascundă. Cauza era cam astfel expusă de coțobrenii: în vreme ce ei, copiii dintre măgurile din Coțobreana erau obligați, pe parcursul întregii veri, să ajute la munca de la câmp, copiii rudelor de la oraș, în vacanță fiind, dimpreună cu părinții lor, aflați în concediu, făceau excursii, ieșeau la câmp doar de plăcere, vizitau muzee, ori leneveau pur și simplu, lăsându-se mângâiați de razele blânde ale soarelui. Ba când se întâlneau cu verii lor, seara ori duminica, mai povesteau aspecte din viața lor de la Cluj ori București. Cică aveau *hobby*-uri, unul juca baschet, o verișoară cânta la pian, se bucurau de tot felul de posibilități de a petrece cât mai frumos timpul liber, în vreme ce ei, coțobrenii, visau să aibă timp să bată mingea în curtea școlii, fotbal, carevasăzică, ori să joace tenis de câmp cu câte o „rachetă” de lemn, folosită de fapt de mama lor la spălatul rufelor.

Munca a început-o așadar foarte devreme, în familie, responsabilitățile fiind încă de la vârstă mică bine împărțite, astfel încât, vrei nu vrei, te obișnuiești cu un astfel de fel de viață, care, la urma urmei, este proprie aproape fiecăruia din obște. Desigur că și ei creșteau vite, aveau porci, găini și alte galițe, că, se știa și povestea pe tema asta, cine nu se înscria într-un astfel de tablou, intra în categoria *calicilor*, ori a *sărăntocilor*, cum îi numeau gurile rele pe cei mai puțin avuți. Părinții erau amândoi din Coțobreana, ortodocși, bine ancorați în socialul local și oarecum mai răsăriți la minte, chiar dacă, atât tatăl, cât și mama lui nu aveau decât patru clase. Iacob nu scăpa ocazia să relateze despre un fapt care lui i se părea foarte curios în această privință. Bunica lui dinspre mamă a umblat șapte clase la școală și era tare de tot în aritmetică. Iar bunicul, de asemenea, cu el a învățat nepotul să socotească, și asta chiar înainte de a fi intrat la școală, lucru mai rar întâlnit pe atunci. Pe vreme de iarnă, se-nțelege, când timpul

se dilata puțin și se găsea răgaz pentru una-alta. O soră și un frate avea Iacob, amândoi mai în vârstă. Trăiau bine, în armonie, atât părinții între ei, cât și copiii. Bineînțeles că Sebastian, fratele mai mare, îl mai lua câteodată la păruială, așa ca între frați. Copii fiind și debordând de energie, trebuia să se mai întâmple și așa ceva, ca în fiecare familie din sat, chiar dacă era vorba de unele mai bine situate, carevașăzică de copii de „domni”. Despre motive nu-i cazul să vorbim aici, căci erau reflexe ale copilăriei și toate se scurgeau într-o împăcare rapidă; se uitau micile conflicte dintre frați, ca și cum ele nici nu ar fi existat. Sebastian era cu aproape cinci ani mai în vârstă decât el, dar se vedea amenințat de vremea când fratele mai mic îl va întrece, într-o bună zi, nu prea îndepărtată, la înălțime. Așa s-a și întâmplat când, cu câteva luni mai târziu, Iacob i-a parat o lovitură, care avea și ea de fapt un caracter de nevinovăție, fratelui aflat deja în anul doi de liceu, în orașelul învecinat, Geolgiu-Băi, localitate care pentru Iacob va juca mai târziu un rol foarte important în viață. I-a prins așadar brațul aflat în cădere asupra lui, spunându-i: „Gata, Sebi, până aici!”, și i-a strâns brațul atât de puternic, încât acesta a trebuit să bată în retragere. Mezinul era cel puțin la fel de înalt și la fel de puternic precum fratele mai mare care, ani de-a rândul, a avut controlul asupra situațiilor de acest fel.

Cât despre sora lor, Felicia, mai mare decât mezinul cu opt ani, cu ea a petrecut mai puțin timp împreună, și asta din două motive: primul, diferența de vârstă, și al doilea, Felicia era plecată la școală mai departe, cum se spunea prin zonă. Tocmai la Craiova. Vă închipuiți că, în vremurile acelea, venitul acasă de la o asemenea distanță, se întâmpla foarte rar. În vacanța de vară se bucurau să fie cu toții împreună, chiar dacă mai tot timpul, atât Iacob cât și, între timp, liceanul Sebastian, se aflau la câmp, la muncă, împreună cu părinții. Felicia era oarecum cruțată de asemenea activități, nu însă și de treaba din casă, unde prelua o serie de mici activități, astfel încât mama lor, Ana, nu trebuia să

fie tot timpul pe fugă, cum se întâmpla când fata era plecată. Gătea bine Felicia și o făcea repede și cu plăcere, lucru care i se putea citi din priviri. Dereticatul prin casă, micile cumpărături, spălatul rufelor și alte treburi gospodărești le lua drept de la sine înțelese, avea însă și o mare rețineră: nu voia nici în ruptul capului să intre în „birou”, cum îl numea în glumă bunicul lor. Adică în grajd. La vremea aceea, frații o cam luau peste picior, dar mai târziu, când ei înșiși făceau nazuri, au înțeles-o fără rezerve. Sora lor trăise ultimii ani într-un oraș mare, la Craiova, și înainte de toate, era o domnișoară, cum era să intre într-un asemenea calvar olfactiv, cum auzise Sebastian odată pe o colegă de la liceul ale cărui cursuri le frecventa, exprimând-se. „O zonă luată în stăpânire de un miros pestilențial”, ar mai fi adăugat colega.

Dacă e să-l vedem pe Iacob ca elev, acesta era unul destul de bun, chiar dacă nu excepțional. Desigur, părinții și-ar fi dorit ca și el să fie, mai târziu, premiant, precum sora lui și fratele mai mare, dar începând cu clasele de gimnaziu el a alunecat în zona mențiunilor, după ce, până pe clasa a patra, avusese premiul întâi cu coroniță, precum Niculai, cel din *Moromeții*. Ceea ce l-a dus la o ușoară pierdere în înfruntarea deschisă cu ceilalți din clasă a fost – cel puțin așa spuneau profesorii – o anumită lipsă a motivării, dublată de interesul în scădere față de orele de curs, ba chiar și cărțile pe care le citea erau din ce în ce mai puține, mai rare. Era cumva curios, căci atât Felicia, cât și Sebastian, aveau o chemare vie față de școală și carte, în general. Iacob dispunea însă de alte calități: avea din belșug ceea ce astăzi se cheamă competență socială, era foarte comunicativ și arăta calități clare de căpetenie, luând de multe ori poziția de lider, în grupul de prieteni din care făcea parte. De altfel, dacă ținem cont de zodia acestuia, scorpion, nu-i de mirare că, în general, îi reușeau încercările la care viața, ca pe fiecare, îl pune. Își urmărea cu înverșunare scopul și, cu o intuiție aparte, reușea să îl și atingă.

Timpul liber era averea cea mai de preț pentru copiii din Coțobreana, și, în general, pentru cei din mediul rural. Clar, duminica era ziua lor de „aur” și profitau din plin de ea. Mama lor insista ca ei, copiii, să meargă la biserică, însă propunerea ori aluzia ei se lovea de rezistență din partea odraslelor. Bine că știți numa' să bateți mingea în curtea școlii, în loc să mergeți să ascultați învățămintele care se împărtășesc la biserică, zicea ea neascunzându-și năduful. Dar vouă, degeaba vă spun că vă comportați ca și cum v-aș zice din ceteră. În această privință, tatăl lor, Iacob, era mult mai îngăduitor, poate și prin faptul că el însuși nu se prea arăta pe la slujba de duminică. Mai degrabă „evada” la câte un film, căci, se știe, pe vremea la care facem referire, programul tv se rezuma la două ore de transmisie, iar aceasta musteau de ideologic. Mai explicit, îl răs fătau pe geniul Carpaților și clasa muncitoare care lucra, vezi doamne, până și de 1 Mai, la construirea comunismului și societăți multilateral dezvoltate. Avea însă și el o regulă pe care o impusese încă de multă vreme: la masa de prânz de duminică trebuiau să fie cu toții acasă, regulă nu chiar ușor de respectat de cei doi băieți, căci, la acea vreme, ei nu aveau ceas, iar cel din turnul bisericii încremenise cândva și administrația parohiei încă nu reușise să adune fonduri pentru a angaja un specialist în scopul reparării. Noroc cu trenul de 11:30, care circula relativ punctual și care îi mai ajuta în acest sens. Mai erau situații în care, mai mult sau mai puțin din întâmplare, se nimerea și câte un licean la bătut mingea pe terenul de la școală (unul, de fapt, de handbal), care să aibă și un ceas de mână. Încă nu apăruseră cele electronice, la modă era mai departe rusescul *Raketa*, caz în care Iacob și Sebi (apelativul Sebastian i se părea fratelui mai tânăr interminabil) ajungeau acasă cu câteva minute înainte de ora prânzului, adică în preajma orei unu, că ora treisprezece nu spunea pe acolo nimeni. Așa ceva nu se auzea decât la radio și televiziune. Pe Felicia nu o pomenim aici pentru că ea, ori era la Craiova (la capătul lumii, cum ziceau

frații ei), ori, vara, în vacanță, apărea punctual la masă. Când se mai întâmpla ca unul dintre flăcăi să întârzie, ori, doamne ferește, chiar amândoi, era bai. Părinții așteptau ei o vreme și, dacă aceștia nu veneau, începeau să mănânce fără ei, iar în momentul în care rătăciții se iveau, invocând veșnicul motiv, acela de a nu fi știut că este așa de târziu, tatăl îi săgeta din priviri, și, văzându-i cu capul plecat, spășiți, se luau încet-încet pe altă vorbă. Mama lor, însă, nu uita întâmplarea și, îndată ce tatăl era plecat cu treburi prin Coțobreana – duminica era singura zi din săptămână când puteau să se întâlnească oamenii din partea locului, de obicei la restaurantul ticsit de clienți, că abia reușea un copil să se strecoare printre ei –, tocmind ba un căraș pentru a aduce lemne ori, toamna, fân, ba să găsească un cosaș – mama Ana începea recitalul: Să știți că am pus eu o vorbă bună pentru voi, că altfel o păteați mai rău cu tata, zicea ea și, ușor de dedus, nu credea nici pe jumătate din cele ce spunea, voia însă ca feciorilor să le intre odată la cap că nu e de șagă. Tatăl lor vorbea cât se poate de serios.

Mezinul și-a văzut mai departe de-ale lui, creștea ca din apă, de îl întrebau câte unii, mai în glumă, mai în serios, cum e aerul pe acolo, pe la înălțime, la care Iacob zâmbea cu ușoară superioritate. Să fi tot avut vreo 16 ani când, în sfârșit, încetase să se lungească. A fost perioada când s-a hotărât să urmeze cursurile unei școli profesionale deși, am mai amintit-o, acesta ar fi avut posibilități mentale suficiente, cel puțin pentru a lua un bacalaureat. Degeaba au încercat cei din familie, începând cu Sebi și Felicia, de părinți ce să mai vorbim; ba chiar și verișorii l-au sfătuit să se îndrepte înspre liceu, respectiv treapta a doua, că așa era pe acea vreme: clasele a noua și a zecea constituiau treapta întâi, care era obligatorie, iar a unsprezecea și a douăsprezecea, a doua. O bulversare mare. Mai pui la socoteală că bacalaureații reușeau în proporții relativ scăzute la examenul de admitere într-o facultate ori la un institut postliceal și se trezeau așa-numiți „muncitori cu înaltă calificare”, dar în realitate nu găseau nimic de lucru, și asta

tocmai pentru că liceele teoretice nu le asigura un loc de muncă precum cele de specialitate, ori școlile profesionale. În felul lui, avea dreptate Iacob, decât așa, pe drumuri cu diploma de bacalaureat în buzunar, mai bine cu profesionala și un loc de muncă.

Familia Popa, căci din ea făcea tânărul nostru parte, avea o sumedenie de neamuri, lucru cât se poate de normal, mai ales dacă punem la socoteală faptul că în Coțobreana din acea vreme erau cele mai multe mame-eroine din țară. Până și la *Europa Liberă* s-a vorbit despre asta, și chiar în repetate rânduri. Nu, nu își cunoștea toți verii și verișoarele, mai ales pe cei de peste deal, căci Iacob senior, tatăl lui, avea un frate și două surori în Plaiana și Mămura, localități mai mici, prima dintre ele fiind considerată un fel de fiică a comunei Coțobreana, deși aparținea *de facto* de Mămura. Există și o explicație. Neamurile de dincolo de dealul care trasa linia orizontului între Măgura din Sus și cele din Jos, aveau altă confesiune. Erau pentecostali și duceau un alt fel de viață, oarecum diferită de cea a ortodocșilor. Cel puțin așa se spunea. Iacob nu era însă convins că aceștia sunt atât de nepăcătoși pe cât le mergea vestea. Se vedeau, eventual, când era un eveniment trist în familia lărgită, cea din partea tatălui, mai precis, la câte o înmormântare. *Pocăiții*, cum erau aceștia numiți în limbajul local, erau foarte uniți și altfel decât cei cu alte convingeri confesionale, puși la punct când era vorba de tehnică. Asta grație legăturilor cu „frați” de-ai lor din străinătate. Așa se făcea că, la înmormântări, aceștia preluau funcția lui Heinrig, sasu, singurul fotograf autorizat din Coțobreana. Legături strânse cu verișorii avea Iacob cu cei din partea mamei, cu toții trăitori în localitatea natală. Ana avea două surori și un frate, de fapt avusese și un frate, căci acesta încetase din viață, în împrejurări mai mult sau mai puțin elucidate. Cert este că a lăsat în urmă o soție văduvită și doi băieți la vârstă foarte fragedă; cel mare avea opt, fratele mai mic, doar patru ani, abia împliniți. De

altfel, prin recăsătorirea mamei lor, copiii au găsit în noul soț al acesteia un om deosebit, care a preluat funcția de tată într-un fel exemplar, învăluindu-i într-o manta de iubire, un balsam pentru orfanii de tată. Mai târziu, verișorii nu numai că aveau să-l numească tată, ci îl și iubeau ca pe unul biologic. Dar cu aceștia Iacob și Sebastian aveau mai puține relații, poate și prin faptul că locuiau undeva la marginea localității.

Altfel stăteau lucrurile cu verii din partea mamei. Anghifira, sora mai mică, locuia în casa părintească, unde primise loc de casă – cam strâmt, ce-i drept –, Ana. O întreagă poveste și asta cu locul de casă al mamei, una pe care ea, Ana, o relata cu mare plăcere, mai ales propriilor copii. Pe scurt, cam așa se întâmplase: pe când Iustin, soțul ei, se afla în armată, s-a născut Felicia, aducând cu ea bucuria primului copil. După tradiția locului, ultimul născut, ori cea mai tânără dintre fete, după caz, rămânea în casa părintească, moștenind din averea părinților ceva mai mult decât ceilalți frați, lucru pentru care trebuia să aibă grijă de cei care le-au dat viață și i-au crescut, la bătrânețe, când pe aceștia îi vor lăsa puterile și să se ocupe, când va fi să fie, de „petrecerea” lor, așadar de înmormântare și tot ceea ce decurgea de aici. Casa urma să fie proprietatea lui și loturile de pământ, în mare parte, de asemenea. Se întâmpla ca, în anumite cazuri, părinții să lase prin dispoziție testamentară câte o „mălăiște” ori o livadă altui copil, dar totul rămânea în familie. Cum Iacob Popa-tatăl era cel mai tânăr dintre cei șapte frați, locul lui era în casa părintească ori, eventual, să-și construiască una proprie, căci loc era suficient. O mică problemă apărea totuși: așezarea se afla undeva pe un delușor, cu un drum destul de abrupt, anevoios, nu tocmai ademenitor pentru cineva care locuia în centrul comunei, aproape de biserica mare, de magazinul central, de restaurant, cămin cultural și multe altele. Era cazul tinerei sale soții, care se născuse și crescuse la o aruncătură de băț de centru, pe o ulicioară cocheta, dacă avem voie să o numim astfel. Pe Pod, unde se situa

casa care i se cuvenea de drept, se ajungea cam în 10-12 minute dacă se mergea în sat, la întoarcere îți trebuia mai mult, cam dădeai în găfăială, căci era de urcat și, pe alocuri, chiar destul de pieptiș. Partea practică era dată de faptul că, imediat după ce treceai podul de pe Someșul Mare, venea clădirea primăriei, iar cea pitorească o constituia drumul abrupt (așa zisa *scurtătură*) care te purta pe lângă bisericuța din lemn, una mai mult decât atrăgătoare, unii îi numeau „o adevărată bijuterie”. Era înălțată prin 1818-1820, după cum se putea citi pe o plăcuță la intrare. Drumul ocolitor era mult mai lung dar și mai lin totodată. Toamna și primăvara, pe vreme de ploaie și mai ales de după, fără cizme de cauciuc nu te puteai aventura pe unul din cele două drumuri și mai ales pe cel numit „pe su’ biserică”. Era un noroi, glod, cum se zicea pe acolo, de nu prea ți se făcea de ieșit în sat. S-a făcut ca o soră mai învârstă a lui Iacob să divorțeze, la puțină vreme după căsătorie, dar suficientă pentru a avea o fetiță cu fostul soț. Cum Valeria, căci așa o chema pe sora lui, locuise la bărbat, s-a văzut dintr-odată nevoită să plece de la el. A ajuns, se-nțelege, la părinți. Ana, care în această vreme mai locuia la părinți urmând ca, odată ce soțul ei, Iacob, se va fi eliberat din armată, s-a văzut constrânsă de situație – în această nouă constelație – să se pună bine pe lângă părinți, rugându-i să mai împartă cumva gradina, pentru ca ea și Iacob să-și construiască o casă, chiar dacă spațiul era destul de mărginit. Trebuie pus la socoteală faptul că ea era cea mai mare dintre surori, singura măritată. Ba nu, și fratele ei, mai mare cu patru ani, era proaspăt însurat și își construia casă, undeva mai la marginea Coțobrenii. Părinții s-au lăsat înduplecați, astfel că mama și fetița au putut rămâne acolo, în centru, urmând ca, în curând, să înceapă construcția la casă. În sinea ei, Ana era bucuroasă la gândul rămânerii acolo. Așa că, dragii mamii, le spunea ea copiilor, să fiți mulțumiți că am reușit să rămânem aici, unde le avem pe toate de îndemână: școala, biserica, magazinul mare, cofetăria și câte

altele. După ce au mai crescut și au început să priceapă mai bine mersul lumii și al lucrurilor, copiii mai gândeau – pentru sine, ce-i drept – desigur că mama s-a bucurat să nu fie nevoită să plece de noră, rămânând cu și la familia proprie. Dar, recunoșteau, evoluția destinului a fost de partea lor.

Odată întors din militarie, Iacob s-a apucat de făcut casa. Și-ar fi dorit un loc mai larg dar, cunoscând situația problematică din familia de obârșie, cu sora lovită de soartă și luată la părinți, acesta s-a mulțumit și cu mai puțin, iar faptul că era ginere acolo nu-l deranja mai de loc, căci nu aveau să locuiască cu părinții nevestei. În afară de asta, socrii erau niște oameni foarte de treabă și bine văzuți în comunitate. Înstăriți erau și părinții lui, dar, trebuia să recunoască, locul de casă pe care îl primiseră „în vale” era mult superior celui de pe Parcioaia, unde văzuse el lumina zilei și își petrecuse frumoșii ani ai copilăriei. Atât tatăl, cât și socrul, erau țărani, și atât. Generația lui Iacob, însă, avea să cunoască un statut dublu: și țăran (că doar moșia nu se lucra de la sine), dar și muncitor. Dar despre aceasta mai târziu. Nu, nu își amintea nici măcar Felicia de vremea când casa era în construcție, iar Sebastian nici atât. Cât despre Iacob, acesta nici măcar nu venise încă pe lume. Fratele mai mare își aducea, e drept, cam încețoșat aminte, de vremea când se construia grajdul, cel puțin așa susținea el. Stătea aburcat pe o laviță, plasată lângă fereastra care dădea înspre șantier, și se uita fascinat la felul în care lucrau meșterii. Fascinantă era imaginea în totalitatea ei, dar ceea ce îl impresiona cel mai mult era felul în care muncitorii tăiau lemnul de construcție, așa numitele bârne din care confecționau scândurile. Aceștia făcuseră un fel de capre din lemn, de dimensiuni uriașe. Două la număr. Pe acestea se puneau, de-a lungul, bârna care urma să fie tăiată. Marceau linia pe care trebuia mers cu fereastră cu o sfoară, pe care mai întâi o puneau într-un praf precum varul pulbere, dar unul colorat. Sfoara era întinsă dintr-o smucitură scurtă și intensă totodată, mai apoi lăsată din tensiunea la care